

POSTANOWIENIE

Dnia 21 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa J. J., A. W. J.,

A. K., T. K., S. K., K. K., R. K., B. D., E. D.

i G. D.

przeciwko Portowi Lotniczemu P. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 grudnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 16 grudnia 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza od strony pozwanej na rzecz powodów: J. J. i A. W. J. kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset złotych), S. K. i K. K. oraz R. K. kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) i na rzecz B. D., E. D. oraz G. D. także kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 grudnia 2015 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 31 marca 2015 r.

zasądzającego od pozwanego Portu Lotniczego w P. na rzecz powodów J. J. i A. W. J. kwotę 57220,04 zł, na rzecz powodów A. K. i T. K. kwotę 40803,55 zł, na rzecz powodów S. K. i K. K. kwotę 50047,24 zł i na rzecz powoda R. K. kwotę 50047,24 zł., na rzecz powodów B. D. i E. D. kwotę 72629,89 zł i na rzecz powódki G.D. kwotę 72629,89 zł, wszystkie kwoty z ustawowymi odsetkami od dnia 18 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty i oddalającego powództwo w pozostałej części.

Sąd Apelacyjny wskazał, że zgodnie art. 129 ust. 2 u.p.o.ś. właściciel może żądać odszkodowania za poniesioną szkodę (w tym zmniejszenie wartości nieruchomości) „w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości”, przy czym ograniczeniem tym jest także ustanowienie obszaru ograniczonego użytkowania (OOU). Stwierdził, że w związku z ustanowieniem obszaru ograniczonego użytkowania pozostaje nie tylko obniżenie wartości nieruchomości, będące następstwem ograniczeń przewidzianych bezpośrednio w treści rozporządzenia o utworzeniu obszaru (zwłaszcza dotyczących ograniczeń zabudowy), lecz także obniżenie wartości nieruchomości wynikające z tego, że wskutek wejścia w życie rozporządzenia dochodzi do zawężenia granic własności (art. 140 k.c. w zw. z art. 144 k.c.) i tym samym ścieśnienia wyłącznego władztwa właściciela względem nieruchomości położonej na obszarze ograniczonego użytkowania. O ile bowiem właściciel przed wejściem w życie rozporządzenia mógł żądać zaniechania immisji (hałasu) przekraczającej standard ochrony środowiska, o tyle w wyniku ustanowienia obszaru ograniczonego użytkowania możliwości takiej został pozbawiony. Inaczej mówiąc, szkodą podlegającą naprawieniu na podstawie art. 129 ust. 2 u.p.o.ś., jest także obniżenie wartości nieruchomości wynikające z faktu, że właściciel nieruchomości będzie musiał znosić dopuszczalne na tym obszarze immisje.

W skardze kasacyjnej pozwany jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazał przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Stwierdził, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne sprowadzające się do pytań: „1. czy w sytuacji, gdy generowane przed wprowadzeniem obszaru ograniczonego użytkowania immisje (hałas) przekraczały

dopuszczalne standardy, a które wskutek wprowadzenia OOU zostały ograniczone i uregulowane, to czy immisje te winny być brane pod uwagę jako przyczyna ewentualnego spadku wartości nieruchomości przy ustalaniu wysokości odszkodowania na podstawie art. 129 ust. 2 POŚ?; 2. czy w sytuacji gdy opinię w przedmiocie zakresu nakładów akustycznych sporządził biegły rzeczoznawca majątkowy, nieposiadający wykształcenia, ani wiadomości specjalnych z dziedziny akustyki, to czy taki dowód może stanowić podstawę do rozstrzygnięcia sprawy w zakresie odszkodowania związanego z koniecznością rewitalizacji akustycznej nieruchomości?”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z jednolitym i utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., powinien w pogłębionym wywodzie prawnym wykazać, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne. Wymaga to przedstawienia tego zagadnienia przez odpowiednie sformułowanie, wskazania kontrowersji i rozbieżnych ocen prawnych, jakie wywołuje oraz wykazania, że mają one tak poważny i uniwersalny charakter, iż konieczne jest zajęcie stanowiska przez Sąd Najwyższy, niezbędnego nie tylko do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, lecz istotnego także dla rozwoju judykatury i rozstrzygania innych podobnych spraw (porównaj między innymi postanowienia z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC 5 2002/1/11, z dnia 7 czerwca 2005 r. V CSK 3/05 i z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK 180/07, niepubl.). Chodzi zatem o wykazanie, że w sprawie występuje tak poważne i istotne oraz nowe zagadnienie prawne, że nie wystarczy jego rozstrzygnięcie przez sądy powszechne, które w swojej działalności orzeczniczej powołane są do rozwiązywania problemów prawnych, występujących niemal w każdej sprawie, lecz konieczne jest zajęcie stanowiska przez najwyższy organ sądowy.

Skarżący nie wykazał, że w sprawie występują tak rozumiane zagadnienia prawne. W szczególności nie przedstawił pogłębionego wyводу prawnego wykazującego istnienie poważnych kontrowersji na tle przedstawionych zagadnień,

jak również nie wykazał ich poważnego, istotnego i uniwersalnego charakteru oraz konieczności zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy.

Na pierwsze z postawionych pytań Sąd Najwyższy udzielił już odpowiedzi w wyrokach z dnia 24 listopada 2016 r., II CSK 113/16 i II CSK 100/16 stwierdzając, że ograniczenie prawa własności, będące konsekwencją uchwalenia OOU, stanowi wprawdzie czynnik składający się na szkodę poniesioną przez powodów, ale szkody tej nie wyczerpuje. Jeszcze bardziej istotnym czynnikiem jest tu bowiem samo utworzenie OOU. W odbiorze potencjalnych nabywców, akt prawa miejscowego o utworzeniu OOU, otwierający, przynajmniej potencjalnie, legalną drogę do zwiększenia operacji lotniczych, wpływa na zmniejszenie wartości nieruchomości. W doktrynie uznano, że w świadomości uczestników lokalnego rynku nieruchomości pojawia się wtedy przeświadczenie o „skażeniu” objętego tym aktem obszaru czynnikiem negatywnym (w tym wypadku hałasem), powodujące obniżenie wartości położonych na tym terenie nieruchomości. Bezpodstawne jest kwestionowanie negatywnego wpływu samego utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania na wartość nieruchomości.

Natomiast drugie pytanie nie jest zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., lecz zmierza do niedopuszczalnego w skardze kasacyjnej (art. 398³ § 3 k.p.c.) kwestionowania kwalifikacji biegłego i wydanej przez niego opinii, co nie może być skuteczne jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Biorąc wszystko to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

